

Na oslu v eni noči

Mladi Lenart je odraščal na frankovskem dvoru. V 6. stoletju Franki še niso bili vsi kristjani. Tudi Lenart je postal kristjan, ko je že odrasel. Vera v Kristusa ga je tako prevzela, da je postal duhovnik in bil posvečen v škofa. Vendar se je iz udobnosti in vrveža frankovskega dvora kmalu umaknil molit in premišljevati v samoto.¹

V samoti divjine je Lenarta presenetil nenavaden obisk: za frankovsko kraljico je na potovanju nepričakovano prišel čas poroda. Kraljica se je zatekla v Lenartovo skromno bivališče in tam srečno rodila. Lenartu je zato želela izkazati svojo hvaležnost. Kraljevska darila – le kaj naj bi z njimi, si je mislil Lenart. Za puščavnika bi bilo še najlepše darilo čimprejšen odhod kraljevskega spremstva. A kdo ve: morda je nenavaden kraljevski obisk enkratna priložnost, pravi dar z nebes.

Najprej za kraljico, ki ji na dvoru ni ničesar manjkalo. Tudi na potovanju je njeno spremstvo poskrbelo za vse, kar je potrebovala. Gotovo se je tega tako navadila, da se je že odvadila kar naprej govoriti hvala. Zdaj kraljico na potovanju preseneti čas, da rodi. In njeno spremstvo je naenkrat brez moči, da bi ji postreglo. Postreže ji je lahko šele preprosto samotar in jo gostoljubno sprejme v svoje revno bivališče. Kraljici tako da priložnost izkazati svojo hvaležnost, česar se je odvadila in se tega niti ni zavedala.

Ogromno je stvari, ki so nam samoumevne: da smo siti in toplo oblečeni, da smo zdravi in gremo lahko k zdravniku, če zbolimo, da sedemo v avto ali na vlak in se odpeljemo kam daleč ... Za vse to je danes poskrbljeno, da niti ne vemo več, komu naj rečemo hvala. Iz takega neznanja pomaga, da potrebujemo pomoč

in nam mora pomagati samo nekdo. Ne kaka ustanova ali zavod, ki se mu ne moreš zahvaliti: hvaležen sem lahko samo nekomu, človeku s svojim imenom, in zanj mi znova prebujena hvaležnost spet odpre oči. Tako so se kraljici odprle oči za Lenarta, starega znanca z dvora, in bi ga samotarskega reveža spregledala, ko ne bi potrebovala njegove pomoči.

Kakor se hvaležen samo nekomu, tako sem tudi nevoščljiv lahko samo nekomu: njemu, ki ima več kakor jaz, si več upa, bo prej na vrsti kakor jaz. Še posebej pa njemu, ki živi v preobilju in ima vsega preveč. Toliko preveč, da mu ni treba nikomur reči hvala – in bo na koncu ugotovil, da nima več ničesar, za kar bi mu bilo treba reči hvala.

Puščavnik Lenart je že imel toliko, da mu ni bilo treba biti nevoščljiv nikomur, ki bi imel več ali preveč. Lenart je že našel največji in najobstojnejši zaklad (prim. Mt 6,19-20), ko je zvedel za Jezusa, ko je spoznal preobilno ljubezen Boga in je prejel sveti krst, zname-nje in uresničenje te ljubezni.

Da bi svoje srce ohranil za ta zaklad (prim. Mt 6,21), se je zato Lenart bal, da bi si od kraljice ne izvolil česa preveč. Kraljici pa je vendarle želel dati priložnost, da spet enkrat izkaže svojo hvaležnost. Ko bi se Lenart odločal sam, bi si izbral ali preveč ali premalo, zato je odločitev prepustil Bogu in kraljici dejal: "Naj mi veličanstvo dajo toliko gozda, kolikor ga bom objezdil na oslu v eni noči."² Samo Bog je vedel, kako se bo osel obnašal tisto noč in kako velik kos gozda bosta obkrožila z Lenartom ...

Na ravno prav velikem zemljišču je Lenart potem postavil samostan in tam priskrbel zaposlitev nekdanjim kaznjencem, ki jim je

mnogi sam izprosil izpustitev. Z delom je izpuščene kaznjence obvaroval brezdelja in vrnitve v stare grehe.

Kljub temu da je bil Lenartu zaklad v nebesih dovolj, se ni branil sprejeti v posest, kar mu je naklonil Bog. Tako je enako gostoljubno kakor prej kraljico zdaj sprejemal male tatove in skesane ubijalce, skoraj nedolžne in nedvomno krive – ljudi, ki so zopet našli nekoga, ki so mu lahko rekli hvala. Z njimi si je delil tako svoj zaklad v nebesih kakor tudi svojo podarjeno posest, zato je nevoščljivost premagal s hvaležnostjo.³

Tudi po Sloveniji so v znamenje hvaležnosti za rešitev iz vojnega ujetništva gradili

cerkve, posvečene svetemu opatu Lenartu. V resnici je vsaka cerkev – od lateranske bazilike do skromne podružnice – znamenje naše hvaležnosti, saj se v njej zbiramo in slavimo Boga, svojega rešitelja in darovalca vsega dobrega.

1. Prim. J. Dolenc, *Sv. Lenart*, v: *Leto svetnikov 4: Oktober – december*, Mohorjeva družba, Celje 2000², 288–289.
2. Prim. V. Schaubert, *Svetniki: varuhi, zavetniki, vzori*, Salve, Ljubljana 2003.
3. Prim. S. Wisse, *Besitz*, v: *Praktisches Lexikon der Spiritualität*, Herder, Freiburg i. B. 1992, 136–137.

France Pavlovec: **Kruh**, 1935, o./pl., Moderna galerija, Ljubljana.